

1974 JAN 4

Magyar Ifjúság

920 2

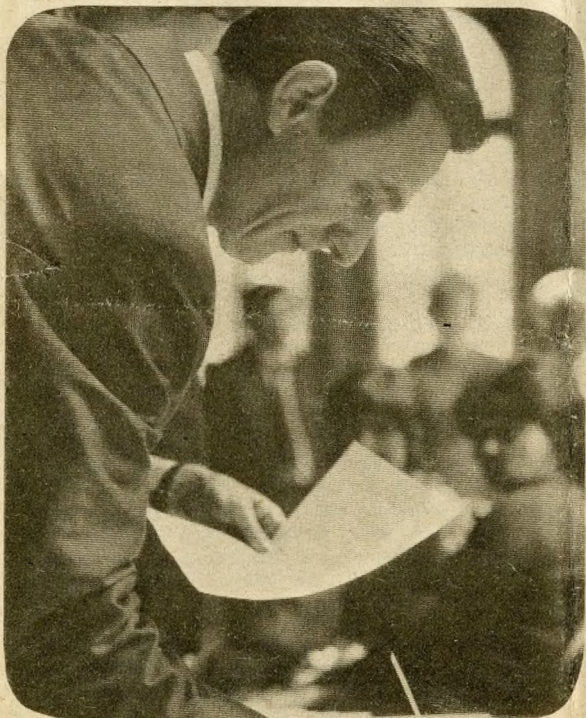
A 19-es körzet »tanuló« képviselője

ELMONDTA:

AVAR ISTVÁN

A NEMZETI SZÍNHÁZ TAGJA

Avar István, a 19-es választói körzet országgyűlési képviselője júniusban írta alá először a parlament jelenléti ívét

En 1973-ban annak örültem a legjobban, hogy élek!

Ez nem tréfa, hiszen tavalyelőtt nagyon beteg voltam, két súlyos műtéten estem át. Alig vártam, hogy talpra álljak, siettettem a gyógyulást, hogy újra játszhaszak.

Visszatérésem után egy új magyar dráma, „Az utolsó utáni éjszaka” Giordano Brunójának nagy szerepe várt rám, majd „A revizor” próbáin először dolgozhattam együtt Tovsztonogovval, a zseniális szovjet rendezővel.

A próbák közben kaptam a hírt, hogy az elhunyt Mihályfi Ernő helyére engem jelöltek a budapesti 19-es választói körzet országgyűlési képviselőjének. Ezt a területet a Gorkij fasor és a Landler Jenő utca, illetve a Dózsa György út és Rottenbiller utca határolja.

Nincs arra megfelelő szó, mennyire váratlanul ért ez a jelölés. Azelőtt is politizáltam, mint minden ember, akit érdekel az ország és a nagyvilág sorsa. De soha nem voltam politikus. Azelőtt is sok, különféle helyzetben elképzeltem magamat. De álomban sem jutott eszembe a képviselőség.

A júniusi országgyűlésen léptem be először az ülésterembe. Meghatódva és botorkálva kerestem névre szóló helyemet. Akkor es ott fogtam fel először mandátumom hatalmas politikai és erkölcsi súlyát, illetve azt, hogy egy képviselőnek mennyi mindenre kell odafigyelnie.

Gondolatban megfogalmaztam, hogy én „tanuló” képviselő vagyok. S a láthatatlan „T” betűt még ma is viselem.

Különösen nehéz szerep ez. Itt nem kell belebújni egy előre megírt színpadi figura bőrébe, nem kell átvennem a gondolatait, a vérmérsékletét, a világnézetét. Itt önmagamot kell alakítanom, s ebből a „szerepből” soha nem léphetek ki.

Azelőtt például a csúcsforgalmi tömött buszok láttán megcsóváltam a fejemet és továbbmentem. Ma azon töpregek és annak megoldását keresem, hogyan lehetne javítani választói körzetem megromlott tömegközlekedésén, hiszen az 5-ös autóbuszok helyett beállított 74-es járat kocsijai rendszerint zsúfoltak és ritkán járnak. De ez csak egyetlen példa a sok közül, s még százat sorolhatnék, amelyek megoldásán együtt dolgozunk a kerületi tanács, a főváros és más szervek vezetőivel. Budapest legjobban „előregedett” kerületének egyik képviselője vagyok, s ez a tény meghatározott gondokat ad. Fogadóóráimon sokszor hallok a talponállókról, az iskolák elhúzódo tatarozásáról, s még azt a kérdést is a mellemnek szegezik — nekem is régi szívfájdalmam —, hogy mikor épül fel végre az új Nemzeti Színház? S én megpróbálok mindennek utánanézni, minden ajtón bekopogni, minden lehetőséget mérlegre tenni...

Szabad időm azelőtt sem volt, de most még szabad perceim sincsenek. Tréfásan „foglalkozási ártalomnak” nevezem azt, hogy a választópolgárok felismernek az utcán, s még a színházi előadások szünetében is megkeresnek. Hiába magyarázom nekik szelíd türelemmel, nem akarják megérteni, hogy csodákat művelni, veszekedő szomszédokat szétválasztani, családok életét rendbe tenni, lakásokat mellényzebből „elővarázsolni” én sem tudok! Bevallom, sokszor fáraszt ez a képviselői „nimbusz”, de mégis jólesik az emberek bizalma, amellyel nem szabad visszaélni.

Sokszor megkérdezik tőlem, hogy mikor láthatnak majd a parlament szónoki emelvényén? Szinte minden miniszterhez tudnék kérdést feltenni, de olyan dolgokkal nem akarom terhelni az országgyűlés idejét, amelyet amúgy is el lehet intézni. Majd akkor szólok, ha mondanivalóm országosan is lényeges lesz.